

Arrest

nr. 241 960 van 7 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder

toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Kosovo opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Kosovo, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2. Verzoeker stelt in de eerste plaats dat de termijn van 15 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, niet werd gehonoreerd. Doordat deze termijn niet is nagekomen, niet is uiteengezet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd en alsnog werd geoordeeld dat de versnelde procedure diende te worden toegepast, is het voormelde artikel volgens verzoeker geschonden. Hij verwijst in deze context nog naar het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Het motief dat het gaat om een veilig land volstaat volgens verzoeker niet als een afdoende motivering.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in artikel 57/6/1, §1, derde lid vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116). Verzoekers argumentatie kan aldus niet worden gevolgd. Hij maakt de door hem aangevoerde schendingen niet aannemelijk.

3.3. Op grond van de gegevens van verzoekers administratief dossier heeft de commissaris-generaal besloten dat er bijzondere procedurele noden dienen te worden genomen. Zo werd het persoonlijk onderhoud zeer kort gehouden en afgesloten eens was vastgesteld dat zijn asielmotieven dezelfde zijn als diegene van zijn echtgenote J.R..

Gezien zijn verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als diegene die door zijn echtgenote J.R. en zijn dochter J.A. werden uiteengezet, wordt er in de bestreden beslissing verwezen naar de beslissing omtrent J.A.. Voorts merkt de commissaris-generaal m.b.t. de dochter van verzoeker op dat (i) blijkt dat zij psychische problemen heeft maar dat niet wordt aangetoond dat deze haar verhinderen om coherente verklaringen af te leggen en stelt zij zelf dat er geen elementen zijn die het vertellen van haar verhaal zouden kunnen bemoeilijken, dat (ii) zij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk in de prostitutie gedwongen te zijn, zo spreekt zij de ene keer over een periode van 8 jaar, dan weer over één jaar, zeven jaar, drie maanden of over 'enkele maanden', dat (iii) er tegenstrijdigheden zijn tussen haar verklaringen en die van haar moeder omtrent de periode dat zij in de bar zou hebben gewerkt, dat (iv) zij niet aannemelijk maakt in de bar in Shqiponja te hebben gewerkt gezien haar vage kennis hierover, vooral over de andere vrouwen die er ook werkten, dat (v) haar beschrijving van de bar niet aannemelijk overkomt, dat (vi) er verschillende tegenstrijdigheden zijn omtrent de door haar pooiers georganiseerde reis naar Duitsland in 2011, tussen haar versie en die van haar moeder, dat (vii) uit de voorgaande vaststellingen volgt dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat zij abortus heeft moeten plegen van haar pooiers en ook hier tegenstrijdigheden zijn tussen de versies van verzoekers dochter en vrouw.

Gelet op deze vaststellingen besluit de commissaris-generaal dat ook geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers dochter dat zij verscheidene pogingen zou hebben ondernomen om klacht in te dienen tegen haar pooiers. Zo zijn er verschillende tegenstrijdigheden in haar versie en die van haar moeder. Zo stelt de dochter dat (i) zij één keer wist te ontsnappen en stelt haar moeder dat zij elke keer ontsnapte, dat (ii) zij maar heel af en toe naar huis werd gebracht en zij zich niet elke keer tot de politie richtte, in totaal 3 keer in acht jaar, terwijl haar moeder stelt dat ze elke keer, als ze wist te ontsnappen, om de twee maanden, aangifte deed bij de politie, gedurende de acht jaar, dat (iii) haar moeder maar één keer naar de politie zou hebben gebeld terwijl haar moeder zelf stelt dat haar dochter zich ook meermaals naar het politiekantoor heeft begeven en meerdere malen heeft gebeld, dat (iv) de moeder verklaart dat de politie werd gecontacteerd via een Nokia-telefoon terwijl de dochter stelt dat deze werd afgenomen tijdens haar werk zodat zij er nooit mee zou kunnen bellen en kan haar moeder niet verklaren hoe zij de politie dan toch zou hebben gebeld, dat (v) de dochter stelt dat zij en haar familie bijna dagelijks lastig werden gevallen en dat haar familie hier nooit melding van heeft gemaakt, terwijl haar moeder stelt dat ze meermaals melding bij de politie hebben gedaan en dat (vi) de dochter stelt dat zij alleen naar Frankrijk was gevlucht wegens huwelijksproblemen terwijl haar moeder stelt dat haar dochter samen met haar echtgenoot naar Frankrijk is gevlucht. Verzoekers verklaring dat de psychische problemen van zijn dochter hebben geleid tot geheugenproblemen kan de bovenstaande tegenstrijdigheden niet verklaren. Zoals supra reeds vastgesteld blijkt uit de psychische problemen niet dat verzoekers dochter niet in staat is om coherente verklaringen af te leggen. Het vormt geen verklaring of rechtvaardiging voor de vastgestelde talrijke uiteenlopende en manifest tegenstrijdige verklaringen omtrent kernelementen in het vluchtrelaas.

Verder wordt nog verwezen naar de COI Focus van 10 juli 2018 waaruit blijkt dat de Kosovaarse politie actie onderneemt bij misdrijven waarvan ze op de hoogte wordt gebracht, wat het moeilijk overeen te stemmen maakt met de beweringen van verzoekers dochter dat de politie niets deed. Zij heeft verder

geen bewijs van de beweerde politiekachten. Verder gaat het niet op dat verzoekers dochter nooit klacht heeft ingediend wegens schaamte. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er in Kosovo beschermingsmogelijkheden zijn.

3.4 Inhoudelijk stelt verzoeker dat de verschillen tussen de verklaringen omtrent J.A. en verzoekers echtgenote J.R. vele redenen kunnen hebben en dat dit niet automatisch impliceert dat de aangehaalde elementen daarom ongeloofwaardig zijn. Hij stelt dat de verklaringen van J.A. enkel voor haar rekening zijn en J.R. enkel kan vertellen wat zij zelf heeft ervaren of welke informatie zij heeft verkregen. Het is ook om deze reden dat J.R. een apart verzoek heeft ingediend. Verzoeker stelt dat enkel wordt verwezen naar de verklaringen en de beslissing omtrent J.A., en dat er enkel rekening wordt gehouden met de verklaringen van J.R. voor zover zij afwijken van de antwoorden van J.A. Hij stelt dat de verklaringen van zijn echtgenote, J.R., afzonderlijk dienen te worden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan bovenstaande motieven. Verzoeker stelt louter dat de aangehaalde tegenstrijdigheden andere redenen kunnen hebben, zonder op enige wijze aan te tonen welke deze andere redenen zouden zijn. Hij beperkt zich tot een hypothetisch betoog, wat niet volstaat. Waar hij stelt dat er enkel aandacht wordt gegeven aan de tegenstrijdigheden, stelt de Raad vast dat het aan de commissaris-generaal toekomt om het asielrelaas van verzoeker te onderzoeken en hierbij tegenstrijdigheden vast te stellen die zouden kunnen aantonen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Bovendien toont verzoeker op geen enkele manier aan met welke afzonderlijke beoordelingen niet of niet voldoende rekening is gehouden. De Raad wijst erop dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door partners en/of familie- en gezinsleden die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van gezinsleden, zoals verzoeker en zijn vrouw en hun dochter, die beweren hun land van herkomst verlaten te hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden in casu werden vastgesteld. Verzoeker kan de impact ervan dan ook niet bagatelliseren. Met zijn algemene beschouwingen ontkracht, noch weerlegt verzoeker de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor.

3.5. Met betrekking tot verzoekers eigen situatie, meer bepaald zijn medische problemen, en de medische problemen van zijn zoon, stelt de commissaris-generaal vast dat uit de verklaringen van de echtgenote van verzoeker blijkt dat hij en zijn zoon werden opgevolgd door een neuroloog in Kosovo. Deze medische problemen houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Er wordt tot slot nog gewezen op de mogelijkheid van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omtrent medische elementen.

Verzoeker verwijst naar zijn eigen medische problemen, waarbij hij stelt dat hij afhankelijk is van medische zorgen, alsook zijn zoon, voor wie zijn echtgenote als enige zorgt. Met zijn specifieke situatie, en die van zijn zoon, zou geen rekening gehouden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker uitgaat van een foutieve of partiële lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de medische situatie van verzoeker en diens zoon, en wordt vastgesteld dat deze in het land van herkomst werden opgevolgd, en dat een mogelijkheid openstaat tot een regularisatieaanvraag op basis van medische elementen. Verzoeker kan aldus niet voorhouden dat er met zijn medische situatie, of die van zijn zoon, geen rekening zou zijn gehouden. Zijn betoog doet geen afbreuk aan de hieromtrent gegeven motieven.

Verzoeker komt voor het overige niet verder dan algemene beweringen en kritiek, doch hij slaagt er in zijn verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 augustus 2020, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met het feit dat de commissaris-generaal de termijnen niet heeft gerespecteerd. Zij wijst erop dat hij ten onrechte besluit tot een kennelijk ongegrond verzoek gelet op het niet respecteren van de termijn, terwijl voor haar de grotere bewijslast blijft bestaan. Verzoekende partij wijst erop dat de bestreden beslissing en de weigering vooral gesteund zijn op vaagheden in en tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van haar echtgenote en hun dochter. Verzoekende partij wijst erop dat deze kleine tegenstrijdigheden veroorzaakt zijn door het feit dat zij zaken hebben verteld die zij niet rechtstreeks hebben meegemaakt. Tot slot wijst verzoekende partij op haar medische problematiek.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, doch ze laat geheel na daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen bij te brengen die hetgeen in de voornoemde beschikking en in de bestreden beslissing wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

4.2.2. Zo wijst verzoekende partij opnieuw op het feit dat de commissaris-generaal de termijn van 15 werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet heeft gerespecteerd, doch ze werpt geen ander licht op hetgeen in dit verband in de beschikking van 13 augustus 2020 wordt opgemerkt:

“Verzoeker stelt in de eerste plaats dat de termijn van 15 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, niet werd gehonoreerd. Doordat deze termijn niet is nagekomen, niet is uiteengezet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd en alsnog werd geoordeeld dat de versnelde procedure diende te worden toegepast, is het voormelde artikel volgens verzoeker geschonden. Hij verwijst in deze context nog naar het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Het motief dat het gaat om een veilig land volstaat volgens verzoeker niet als een afdoende motivering.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in artikel 57/6/1, §1, derde lid vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116). Verzoekers argumentatie kan aldus niet worden gevolgd. Hij maakt de door hem aangevoerde schendingen niet aannemelijk."

Verzoekende partij doet hier met de loutere herhaling van eerder aangehaalde kritiek geen afbreuk aan. Haar argumentatie kan geenszins worden gevolgd. Immers, nergens blijkt uit voormeld artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet of uit enig ander wetsartikel dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van die bepaalde termijn van 15 werkdagen de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of dat hij niet (meer) zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het overschrijden van voormelde termijn heeft evenmin tot gevolg dat niet langer meer zou kunnen worden vastgesteld dat zij afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, §3 van de Vreemdelingenwet, *in casu* Kosovo.

4.2.3. Verzoekende partij betoogt voorts dat de bestreden beslissing en de weigering vooral gesteund zijn op vaagheden in en tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van haar echtgenote en hun dochter. Ze stelt dat deze kleine tegenstrijdigheden veroorzaakt zijn door het feit dat zij zaken hebben verteld die zij niet rechtstreeks hebben meegemaakt.

Verzoekende partij haar betoog kan evenwel geenszins worden gevolgd. Zo betreffen de in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij haar echtgenote en die afgelegd door hun dochter A., in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, geenszins kleine tegenstrijdigheden inzake enkele details, doch hebben deze daarentegen betrekking op essentiële elementen met betrekking tot de kern van hun relaas, zoals aangaande de beweerde tewerkstelling van hun dochter A. in bar Shqiponja en haar gedwongen prostitutie alsook omtrent de hiermee gepaard gaande aanhoudende problemen met haar pooiers, die na het vertrek van hun dochter uit Kosovo, ook hun gezin thuis zouden hebben lastig gevallen en bedreigd.

Bovendien hebben verschillende van die vastgestelde tegenstrijdigheden, in weerwil van wat vergeefs wordt voorgehouden, wel degelijk betrekking op feiten die verzoekende partij haar dochter en haar echtgenote, en ruimer zelfs hun gezin, zelf rechtstreeks hebben meegemaakt. Zo gaat het onder andere over de volgens hun dochter A. door haar uitbuiters toegestane bezoeken bij hen thuis, daar waar volgens haar moeder, echtgenote van verzoekende partij, elke keer dat A. hun gezin thuis kwam opzoeken, zij ontsnapt was uit handen van haar belagers (waarbij zij volgens de versie van de moeder soms over omheiningen diende te klimmen). Voorts bleken hun versies tegenstrijdig waar volgens de moeder hun dochter A. in de periodes dat zij naar hen thuis kwam, zij meermaals bij haar tante in Lluzhan ging onderduiken, terwijl A. verklaarde dat zij al die tijd slechts éénmaal op 20 juni 2016 naar haar tante is gevlucht en niet eerder, uit schrik om problemen te veroorzaken, waarbij zij bovendien aangaf dat zij toen rechtstreeks van bar Shqiponja, en dus niet van thuis uit, naar haar tante vluchtte.

De Raad verwijst naar de motivering in de bestreden beslissing waarbij in dit verband op goede grond het volgende wordt vastgesteld met betrekking tot de verklaringen afgelegd door dochter A. en de tegenstrijdige versies van haar moeder, vaststellingen die door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd en waarvoor zij geen aannemelijke, laat staande afdoende verklaring of rechtvaardiging biedt: *"Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende de jaren waarin u werd verplicht zich te prostitueren in de bar Shqiponja, af en toe uw familie mocht opzoeken in Gjiilan. U stelde dat de eigenaars van de zaak u in dat geval lieten weten hoe lang u bij uw familie mocht blijven en dat zij u er met de wagen heen brachten. Ze bleven dan steeds in de buurt met hun wagen. U merkte ook op dat u er slechts één keer in slaagde om vanuit de bar Shqiponja te ontsnappen: dit was op 20 juni 2016, de laatste dag dat u in de bar Shqiponja was. Van daaruit vluchtte u naar Lluzhan bij uw tante; eerder was u niet naar uw tante gevlucht omdat u schrik had om problemen te veroorzaken (CGVS, p. 16, 20, 29-30). Uw moeder*

meende evenwel dat u elke keer dat u uw familie thuis kwam opzoeken had weten te ontsnappen waarbij u soms over omheiningen diende te klimmen. In de periodes dat u naar huis kwam ging u volgens haar ook meermaals onderduiken bij haar zus in Lluzhan. Ze dacht dat de eigenaars van de zaak er niet akkoord mee waren dat u uw familie bezocht en ze had ook nooit gezien dat u door hen thuis was gebracht. Ze voegde hieraan toe dat u elke keer dat u wist te ontsnappen en naar huis wist te komen aangifte deed bij de politie en verduidelijkte dat u van 2008 tot 2016 gemiddeld om de twee maanden thuis kwam en u zich al die keren, gedurende acht jaar, steeds tot de politie wendde met uw problemen. U zou zich meermaals zelf tot het politiekantoor begeven hebben maar hierbuiten zou u ook de politie hebben gebeld van thuis uit, waarop de politie u thuis zou zijn komen halen voor verhoor (CGVS J.(...) R.(...), p. 15-17, 22, 27). Deze verklaringen van uw moeder stroken evenwel geenszins met uw eigen verklaringen hieromtrent. U stelde immers dat u maar heel af en toe naar huis gebracht werd, dat u zich niet elke keer tot de politie richtte omdat u anders nooit meer naar huis gebracht zou worden door de eigenaars van Shqiponja en dat u zich uiteindelijk, in de periode van 2008 tot 2016, slechts drie keer tot de politie wendde, nadat u via het balkon uw ouderlijk huis had ontvlucht en zich zelf tot het politiekantoor had gewend. U voegde hieraan nog toe dat uw moeder één keer naar de politie gebeld heeft, die dan naar uw huis kwam (CGVS, p. 16, 18, 20-21, 24-25, 27-28).” Ook omtrent de beweerdde veelvuldige dan wel sporadische contacten van dochter A. met de Kosovaarse politie, eveneens een zeer belangrijk element in het kader van hun relaas, zijn de verklaringen aldus manifest in strijd, en vermag verzoekende partij haar betoog hiervoor geen afdoende verklaring of verschoning te bieden.

In de bestreden beslissing wordt voorts nog op tal van andere frappante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij haar echtgenote en hun dochter gewezen, zoals waar wordt opgemerkt dat volgens de verklaringen van verzoekende partij haar echtgenote hun dochter na haar abortus naar huis terugkeerde waar zij nog ongeveer een maand verbleef alvorens ze werd opgehaald en opnieuw naar de bar in Ferizaj werd gebracht, daar waar hun dochter A. daarentegen verklaarde dat zij na die abortus meteen terug naar Shqiponja werd gebracht, zonder nog langs haar ouderlijk huis te passeren.

De Raad herinnert vervolgens aan en herneemt de grond in de beschikking van 13 augustus 2020 waar met betrekking tot die talrijk vastgestelde tegenstrijdigheden en verzoekende partij haar betoog dienaangaande in het verzoekschrift het volgende wordt overwogen:

“Inhoudelijk stelt verzoeker dat de verschillen tussen de verklaringen omtrent J.A. en verzoekers echtgenote J.R. vele redenen kunnen hebben en dat dit niet automatisch impliceert dat de aangehaalde elementen daarom ongeloofwaardig zijn. Hij stelt dat de verklaringen van J.A. enkel voor haar rekening zijn en J.R. enkel kan vertellen wat zij zelf heeft ervaren of welke informatie zij heeft verkregen. Het is ook om deze reden dat J.R. een apart verzoek heeft ingediend. Verzoeker stelt dat enkel wordt verwezen naar de verklaringen en de beslissing omtrent J.A., en dat er enkel rekening wordt gehouden met de verklaringen van J.R. voor zover zij afwijken van de antwoorden van J.A. Hij stelt dat de verklaringen van zijn echtgenote, J.R., afzonderlijk dienen te worden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan bovenstaande motieven. Verzoeker stelt louter dat de aangehaalde tegenstrijdigheden andere redenen kunnen hebben, zonder op enige wijze aan te tonen welke deze andere redenen zouden zijn. Hij beperkt zich tot een hypothetisch betoog, wat niet volstaat. Waar hij stelt dat er enkel aandacht wordt gegeven aan de tegenstrijdigheden, stelt de Raad vast dat het aan de commissaris-generaal toekomt om het asielrelaas van verzoeker te onderzoeken en hierbij tegenstrijdigheden vast te stellen die zouden kunnen aantonen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Bovendien toont verzoeker op geen enkele manier aan met welke afzonderlijke beoordelingen niet of niet voldoende rekening is gehouden. De Raad wijst erop dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door partners en/of familie- en gezinsleden die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van gezinsleden, zoals verzoeker en zijn vrouw en hun dochter, die beweren hun land van herkomst verlaten te hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden in casu werden vastgesteld. Verzoeker kan de impact ervan dan ook niet bagatelliseren. Met zijn algemene beschouwingen ontkracht, noch weerlegt verzoeker de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. De Raad beklemtoont dat van gezinsleden die, zoals *in casu*, beweren hun land van herkomst verlaten te hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht eensluidende verklaringen af te leggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing worden vastgesteld. Het voorgaande geldt evenzeer wanneer het feiten betreft die niet elkeen van hen rechtstreeks heeft meegemaakt, nu redelijkerwijze ervan kan worden uitgegaan en worden aangenomen dat zij onderling communiceren over dergelijke belangrijke zaken met betrekking tot de kern van hun problemen en vrees die hen (mede) ertoe hebben aangezet (de erg ingrijpende beslissing te nemen) hun land van herkomst te verlaten.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt aldus geenszins en ze biedt geen aannemelijke verklaring voor de in de bestreden beslissing opgenomen talrijke en meermaals erg frappante contradicties. Deze ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar relaas en vrees voor vervolging.

4.2.4. Waar verzoekende partij wijst op haar medische problematiek, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking van 13 augustus 2020 waar wordt opgemerkt:

“Met betrekking tot verzoekers eigen situatie, meer bepaald zijn medische problemen, en de medische problemen van zijn zoon, stelt de commissaris-generaal vast dat uit de verklaringen van de echtgenote van verzoeker blijkt dat hij en zijn zoon werden opgevolgd door een neuroloog in Kosovo. Deze medische problemen houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Er wordt tot slot nog gewezen op de mogelijkheid van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omtrent medische elementen.

Verzoeker verwijst naar zijn eigen medische problemen, waarbij hij stelt dat hij afhankelijk is van medische zorgen, alsook zijn zoon, voor wie zijn echtgenote als enige zorgt. Met zijn specifieke situatie, en die van zijn zoon, zou geen rekening gehouden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker uitgaat van een foutieve of partiële lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de medische situatie van verzoeker en diens zoon, en wordt vastgesteld dat deze in het land van herkomst werden opgevolgd, en dat een mogelijkheid openstaat tot een regularisatieaanvraag op basis van medische elementen. Verzoeker kan aldus niet voorhouden dat er met zijn medische situatie, of die van zijn zoon, geen rekening zou zijn gehouden. Zijn betoog doet geen afbreuk aan de hieromtrent gegeven motieven.”

Verzoekende partij gaat hier ter terechtzitting niet, laat staan dieper en enigszins concreet op in. Ze laat dan ook na hier een ander licht op te werpen.

Verzoekende partij brengt derhalve geen dienstige argumenten bij die de in de beschikking van 13 augustus 2020 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS